

Les eleccions del nou president del Club de Futbol Barcelona presenten un interès creixent. Encara que els socis siguin convocats en plena canícula estival, el Barça suscita un interès de primer ordre per a Catalunya.

Permetin-me de recordar que en una època molt reculada (posem a primeries dels anys setanta), un xiquet de poble de les nostres contrades podia somiar, a la barberia del poble, amb l'alineació d'un Barça en què Sadurní era el porter i Torres era el defensa que reflectia el caràcter del país: ferreny, petit i treballador. El Barça, doncs, forma part de l'inventari sentimental dels catalans, cosa que s'ha de posar al dia però no s'ha d'oblidar ni gota ni mica.

Pel que vaig observant, el Barça reflecteix els canvis vertiginosos que s'estan produint al nostre país. Si no vaig errat, Josep Lluís Núñez era el representant puixant del sector industrial que va créixer com l'escuma als seixanta i setanta: la construcció. Núñez era el representant del sector secundari. Un nou ric que trobava en el futbol una plataforma de propaganda social notable. Perquè intueixo que totes les persones, inclosos els rics, no sols necessiten ser-ho, sinó que han de menester una pàtina cultural pública que justifiqui la quantitat de moneda que traginen. L'estadi de futbol substituïa la catedral medieval.

Núñez, però, no ha estat mai un president simpàtic ni carismàtic per als seguidors del club. Com els actuals constructors tenen diners però no disposen de cultura, ni n'han de menester, Núñez ha estat acomiadat amb caixes destemplades, com deien les nostres padrines. Possiblement ha estat injust, però ni pel llenguatge, típic d'un incult, ni en la concepció de la participació, típica d'un dictador en potència, Núñez no ha estat mai un tipus enlluernador. Ni tan sols quan va encapçalar la millor època del Barça: l'era Cruyff. Núñez era un egòlatra paternalista que necessitava muntanyes d'elogis per sentir-se satisfet. La seua pasta democràtica era més falsa que un duro sevillà i tota la seua gestió del Barça donava una importància excessiva —pràcticament única— als diners, als balanços i als superàvits. Portava el club amb els semblants criteris amb què construïa blocs de cases a Barcelona.

De les candidatures que es presenten, la que mostra més possibilitats a priori és l'encapçalada per Lluís Bassats, que estaria a to amb els canvis de l'economia catalana del segle XXI: indicaria la preponderància del sector terciari i de la seua mentalitat. Bassats té una empresa de publicitat i ha fet

certa teoria a *El libro de las marcas*.

Bassats és un tipus forjat a la publicitat i, per tant, partirà del principi sagrat segons el qual s'ha de satisfer el client. Bassats afirma que la gent, a hores d'ara, presenta distintes expectatives i exigències. Parteix de la idea que "els consumidors són ara més intel·ligents que fa vint anys". I constata que "les seues expectatives augmenten contínuament". Les empreses, si no volen anar a una catàstrofe segura, hauran d'anar a satisfer aquestes expectatives.

Ho diu ben claret: "El producte o servei ideal és aquell que s'elabora a l'instant i s'adapta a la demanda del client". I fins critica ben explícitament que "el client hauria de ser el rei, però les empreses semblen republicanes".

Aplicat al Barça, diria que, fins ara, els gestos i les actituds de Núñez l'acostaven a actituds de dictadoret incomprès pel seu poble, pels seus socis i pels *mass-media*.

El primer que han de preguntar les empreses, continua Bassats, és demanar als clients què volen. És a dir, el primer que Bassats hauria de preguntar és què volen els socis del Barça. Però ací hi ha una qüestió plena de punxes: i els simpatitzants i seguidors que no som socis? També formem part de la clientela del club. Per això, em sembla excel·lent la iniciativa del carnet de simpatitzant del Barça. Perquè el Barça és molt més que els socis estrictes.

En definitiva, Bassats arriba a formular que la millor manera per conservar la frescor i l'originalitat d'una marca és definir i mantenir un conjunt de valors de marca creïbles. I, en el cas del Barça, un dels valors essencials de la cultura organitzativa és la catalanitat, la modernitat i la intel·ligència aplicada al futbol.

En definitiva, al meu parer, Lluís Bassats representa el present i Joan Gaspar, la rêmora del passat.

Però el defecte més segur de Bassats serà que és un tipus amb una baixíssima ideologia. Repeteixo: només farà allò que li demana el soci i el simpatitzant. És un home amb poca carcassa ideològica, perfecte per a la cultura de masses que hem encetat.

ANDREU LONCÀ

Andreu Loncà

Lecturas, 25-6-00